

MỘT LỜI NỖI M LỜI KHÓ QUÊN

“Nhớ t qu, nhì ma, th ba h c trò”

Tu i h c trò có nh ng phút giây r t h n nhiên và tinh ngh ch, nh ng th t ngây th và vô cùng đáng yêu. Nh c đ n tu i h c trò ai ai cũng s có nh ng kĩ ni m vui, bu n khác nhau. Và riêng đ i v i tôi, có m t k ni m mà tôi khó có th nào quên, m c dù tôi đã c g ng, c g ng quên r t nhi u.

Câu chuy n y b t đ u khi tôi còn là m t cô h c sinh l p 9.

Là m t h c sinh luôn luôn đ c s tin t ng và yêu quý c a th y cô, b n bè và đ c bi t là cô giáo ch nhi m, tôi luôn ph n đ u đ đ t đ c danh hi u h c sinh xu t s c và là ng i tiên phong trong các ho t phong trào c a tr ng. Trái ng c i hoàn toàn so v i tôi là đ a b n trai vô cùng tinh ngh ch và c hay ch c gh o tôi, nó tên là Dũng và ng i đ i tôi.

Ngày hôm y là ki m tra m t ti t môn Văn và đó cũng chính là ti t c a cô giáo ch nhi m. C l p ai n y cũng chăm chú làm bài, trong đó có tôi. Tôi đang t p trung đ làm bài thì b ng th y đ u h i b đầu, tôi quay đ u l i phía sau thì ra là Dũng, nó đã kéo tóc c a tôi. Th c s lúc đó tôi r t b c mình nh ng tôi ch quay đ u l i phía sau và nói nh v i nó r ng:

-“L n sau đ ng lung nh v y n a nhé”. Nói xong tôi quay m t lên làm bài ti p, th nh ng trò ngh ch ng m c a nó v n ch a đ ng đ y. Nó ti p t c dùng m t m u k o xu bôi vào mái tóc c a tôi khi n cho tóc dính c ng l i và không th nào g ra đ c. Vì không th ki m n i lòng t c gi n nên tôi li n đ ng đ y quay xu ng và đ m th t m nh, th ng vào m t nó và hét lên:

-“Sau mi c dai th , ta đã b o là không đ c lung n a c mà”.

BÀI D THỊ S 9

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ ba, 31 Tháng 10 2017 05:58 -

Sau khi đánh mạnh vào mặt Dũng còn giận cá tôm đã lên xuống nhúng tôi đã vì a đánh bạn thế nào? “không thể tin nổi! tôi đã tay đánh Dũng?”. Tôi đã không coi trọng sự có mặt của cô giáo trong lớp? Tôi đã tự ý đánh bạn mà không hỏi ý kiến cô giáo sao?”. Và bây giờ đây cả lớp và cô giáo ai nấy cũng nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên. Tôi không biết lúc này mình nên làm gì cả. Tôi nên xin lỗi cô chẳng hay là người xuống tiếp tục làm bài?. Suy nghĩ một lúc lâu rồi tôi quyết định nghe người xuống và làm bài tiếp vì tôi biết rõ mình sẽ không thể can đảm để nói “lời xin lỗi” cô trước mặt cả lớp và Dũng.

Cô giáo chúng tôi nói gì mà chúng tôi yên. Cô chúng tôi xuống bên tôi và nói nhào vào tai tôi rằng:

-“Cuối giờ em và Dũng hãy đi về giờ học”

Cuối giờ các bạn ai nấy cũng ra về hết. Trong gian phòng lúc này chỉ có ba người đó là tôi, cô và Dũng. Tôi chợt nghĩ cô sẽ rút giấy và sẽ mắng tôi rằng: “Lên lúc đó em không nên đánh bạn, có hiểu cách để giữ kỷ luật như thế nào sao em lại làm như vậy, thế nào em lại trở nên hung hãn như thế này Ha?” Nhưng cô đã không làm như vậy mà cô chỉ nói với tôi chúng tôi rằng:

-“Các em về viết bài kiểm tra đi học ngày mai nộp cho cô và cô mong rằng sẽ viết này sẽ không bao giờ tái phạm thêm một lần nào nữa”

Khóe mắt cô hơi cay cay, mặc dù cô đang cố để che giấu cảm xúc của mình nhưng tôi biết chắc là cô đang rất buồn và thất vọng vì tôi. Cô chúng tôi trách móc gì tôi cả nhưng tôi đã có lỗi với cô. Và cô lại bên tôi nói khẽ qua tai tôi rằng: “Cô thất vọng vì em”

Lạ thật! Sao chỉ một câu nói của cô thôi nhưng tôi lại đau lòng. Tôi muốn xin lỗi cô nhưng tôi không thể tin và can đảm để nhận lỗi sai của mình và xin lỗi trước mặt cô, tôi chỉ biết ngẹn ngào khóc, khóc thật nhiều. Bây giờ trong mắt cô một hình ảnh sinh hoạt lạnh và luôn để cảm thấy tin tưởng của cô đã không còn, thay vào đó là một hình ảnh sinh hoạt hằn và khó tin tưởng.

Khi về đến nhà tôi cứ suy nghĩ mãi và tự hỏi lòng dù cho có thế nào đi chăng nữa tôi cũng

BÀI ĐỀ THI SỐ 9

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ ba, 31 Tháng 10 2017 05:58 -

Sợ xin lỗi cô dù tôi xin lỗi đó hẳn là muộn màng. Sáng hôm sau tôi đã cố gắng đi sớm hơn mọi khi để xin lỗi và nói chuyện với cô và nói chuyện với cô. Nhưng tôi đã không có cơ hội để làm được điều đó b

.

Chỉ lúc này cũng là lúc tôi nhận được tin "vì một số lý do khách quan nên cô được chuyển công tác đến nơi khác và tôi sẽ có giáo viên mới thay cô chỗ trống của cô".

.

V

Này là bây giờ tôi sẽ không bao giờ được có cơ hội nào để gặp lại cô nữa".

Nhận được tin đó

,

tôi như đang hình và không thể thành lời. Tôi sao? Tôi sao nhỉ vậy được? Tôi sao cô

không cho tôi một cơ hội để xin lỗi cô chứ? Trời ơi! Thế là tôi xin lỗi cả tôi sẽ không bao giờ đến tại cô được rồi.

Lúc trước tôi rất ghét những đứa bạn hay làm cô buồn những gì đây chính tôi, là chính tôi

đã làm cho cô buồn rồi.

Tôi tự hứa sẽ không bao giờ tái phạm thêm một lần nào nữa và mong rằng một ngày nào đó cô sẽ hiểu cho mà tha thứ cho đứa học trò như tôi.

"Thầy cô ơi! Những người lái đò đưa chúng em đến bến bờ tương lai gọi là nhũn nhũn" Vậy mà giờ đây tôi lại phải lòng những người lái đò.

Cho đến tận bây giờ tôi vẫn luôn luôn ân hận và hối hận vì lỗi lầm của mình, từ lúc này tôi nên xin lỗi cô, thì chắc chắn cô sẽ tha lỗi cho tôi nhưng tôi đã không làm được điều đó và từ bây giờ

tôi sẽ

quyết tâm không bao giờ phạm lại lỗi lầm một lần nào nữa. Kể từ nay cô tôi sẽ giữ mãi trong lòng và làm bài học kinh nghiệm cho chính tôi và các bạn. Tôi mong rằng các bạn sẽ không bao giờ phạm lại sai lầm của tôi.

"Cô à! Em biết cô luôn tự ra mắt mình và nghiêm khắc trước mặt tôi em như bên trong cô là một người yêu và đôi lúc cảm. Cô luôn giúp em phần đau trong học tập và luôn là "kim cương" để em noi theo. Vậy mà giờ đây là em, là chính em đã làm cho cô phải buồn em xin lỗi cô!

BÀI ĐỀ THI SỐ 9

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ ba, 31 Tháng 10 2017 05:58 -

X

in lại cô nhũ u.

Mong rằng khi cô đi c

đ

đọc bài văn này của em cô sẽ hiểu u và thông cảm cho em cô nhé”.

“ Ai trong mỗi chúng ta cũng có lúc phải phạm lỗi lầm nhưng đi u quan trọng là chúng ta phải biết nhận lỗi và sửa chữa lỗi lầm đó. Đừng bao giờ nhút nhát, rụt rè trước lỗi lầm của mình đừng có lúc không có cảm hứng thì cố gắng vì tất cả đã quá muộn màng, rồi phải ân hận suốt đời như tôi. Tất nhất là đừng bao giờ làm cho những người xung quanh của ta, đọc biết là thầy cô và cha mẹ phải buồn dù chỉ một lín”

.

...

Vòng thời gian có một chiều nhưng kích thước của thời gian mãi trôi về quá khứ xa xăm. Cánh chim én bay đi rồi biệt tăm chao lị, nghiêng ngã giữa dòng đời rồi vụt cánh bay lên. Không niềm là cái khó quên, ai ai cũng mang theo mình làm hành trang cuộc sống, Đón nhận, đừng suy, đừng tìm kiếm trên đường đời.